

bre man erhvervede Kongens allerhøieste Reso- lution derfor. Dette Rescript er aldrig senere hævet, det staaer endnu ved Magt og saaledes kunde Regjeringen ikke, uden Kongens aller- høieste Sanction, sælge saadant Gods, dersom ikke Rigsdagen havde vedtaget en Lov af 21de Juni 1854, i hvis § 4 det hedder: „Paa lige Maade“, nemlig, som der foran i Loven er bestemt om Lehnsgodser, Stamhuse og Fidei- commisser, „dog uden at § 3 har Anvendelse, skulle Bestyrerne af offentlige Stiftelser, Kirker, Hospitaller og Klostre, saa og de Embedsmænd, til hvis Embeder Bøndergods er henlagt, være berettigede til paa Stiftelsens eller Embedets Begne at afhænde det til samme hørende Bøn- dergods, efterat Minimum for Kjøbesummerne er fastsat og de øvrige Regler for Afhændelsen ere billige af det vedkommende Ministerium.“ Men der er der blot indrømmet Bestyrerne af de offentlige Stiftelsers Gods og Brugerne af beneficeret Gods Ret til at sælge, men der er ikke givet dem noget Paalæg om at sælge; og det er denne Bestemmelse, som Justitsmini- steriet har anvendt. Der er endvidere sagt i Loven, at de samme Regler, som skulle anvendes med Hensyn til Lehn, Stamhuse og Fidei- commisser, skulle ogsaa anvendes med Hensyn til offentlige Stiftelser og beneficeret Gods, og det er det, som Ministeriet har gjort ogsaa i det af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) berørte Tilfælde.

Tscherning: Det gjør mig ondt, at jeg skal forlænge denne Forhandling, men jeg maa, forinden den sluttet, bringe det ærede Thing til at lægge Mærke til, hvor vigtigt det er ikke mere at give Love, hvori man blander In- struxer for Embedsmænd ind i Lovenes enkelte Paragrapher. Man seer, hvilket Brug, og i visse Tilfælde, hvilket Misbrug, som jeg vil kalde det, man forsøger at gjøre af dem. Dersom den ærede Minister med Hensyn til den Lov han nævnte, nemlig Loven af 21de Juni 1854, vil undersøge, under hvilke Omstændig- heder den er givet og med hvilken Tillid til Regjeringen, man gav den, saa vil han der- ved faae at see, at man ikke ventede, at Reg- jeringen skulde benytte den til at tage den

høieste Stilling af dens Fæstere. Den ærede Minister har selv gjort opmærksom paa, at saaledes som Forordningen nu er, skal der ikke sælges, og naar der altsaa gribes til at sælge, skal man gaae en mindelig Vej, thi man skal huske paa, at strengt taget ere Fæstterne beret- tigede til at blive siddende som Fæstere, og at man ikke kan gaae ud fra nogensomhelst Ret til at sælge ved Fæstledighed, efter som den ikke eksisterer, den eksisterer kun ved denne Lov af 1854, og den ærede Minister vil dog vel neppe troe, at man her fra dette Thing har indvilliget i denne Lov under den Forudsætning, at Salget skulde tilveiebringes paa en saadan Maade. Nei, dette vil jeg blive ved at be- tegne som et Misbrug, og jeg troer, at jeg kan kalde det saaledes med en god Berettigelse lige over for Alt, hvad her er passeret, naar man aldeles ikke lægger Mærke til den Ind- skrænkning i Børdien, som ligger i Fæstelov- givningen. Det kan vel ikke nytte at forhandle denne Sag yderligere, thi det vil jo stadig blive et Stridspunkt med Ministeriet, men jeg haaber, at naar man kun bliver ved at holde ud, saa skal dog engang Billighed og Retfæ- rdighed seire.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 65 Stemmer.

Ændringsforslag indtrævedes til næste Dags Aften.

Efter Dagsordenen gik man derpaa til 3die Behandling af Forslag til Lov, hvors ved Udskykning af det private Forde- gods paa Færøerne søges indskrænket. (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 2771).

Der var ikke til denne Behandling stillet noget Ændringsforslag. Lovforslaget i dets Heelhed fattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, blev Lovfor- slag et, efterat være oplæst (see Anhang Sp. 689), sat under Afstemning og eenstemmigt ved- taget med 74 St.